

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 1. Objectiones mundanorum contra gaudium servorum Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

noxia iustitiæ & majoribus digna supplicijs,
 Consideratione supremæ bonitatis quam
 peccando offenderat, sic afficiebatur ut de eâ
 sine profusis lacrymis nunquam cogitaret:
 O amor meus, aiebat suspirans, *Omnia* mihi
 tolerata facilia videntur, unum autem id profus
 intolerabile quod te offendit *In Deo* meus.
 Rogo te supplex ut gravi limbo eosque
 cruciatus & tormenta in me infliga potius
 quam denuò me labi peccati in peccatum
 atque in horâ mortis malo objicias oculis
 meis teterrimam cacodæmonis speciem om-
 nemque inferni horrorem quam deformari
 me sinas maculâ aliquâ vel levissimi peccati
 sitamen leve dici potest quod in divinam
 maiestatem tuam committitur. Excellentis-
 simum sane hoc medium est altissimâ pace
 in maximis etiam afflictionibus perfruendi.

CAPUT II.

Secundus effectus fiduciæ in Deum verum
 animi gaudium.

§. I.

*Objectiones mundanorum contra gaudium fa-
 mulorum Dei.*

Non pauci reperiuntur inter omnes qui
 succensere videntur illis Apostoli ver-
 bis: *Gaudete in Domino semper, iterum dico*

gaudete. ad philip. 4. Quibus hortatur nos ad
 perpetuam animo retinendam lætitiã, quod erudit
 etiam tempore adversitatum, Quod erudit
 illis humanã scientiã & Aristotelicã in
 Philosophiã quasi quoddam paradoxon, imo
 adynaton esse videtur, adeo ut propositum
 illam temeritatis libenter accusarent, nisi
 merent hæreseos notam incurere, si verum
 tem dicerent mendacium; aut impietatis
 argui, dum philosophi videri volunt. Nihil
 nus vix possunt dissimulare quin falsam
 re conceptam opinionem nonnunquam pro
 dant & proferant in vulgus tanto magis
 simplicium offensione, quanto liberiore
 meritate. Qua ratione fieri potest, inquam,
 ut hi quorum vita concatenatis necessitatibus
 ferijs, molestijs abundat, adversis quodam
 casibus exercetur, voluptate nullã alternant
 si quid fortè quietis, si quid interdum solati
 capiunt, laboribus tamen continuò succedunt
 tibus & mœrore lacrymisque mixtum est læ
 tum mane nubilum interdum turbat cœlum
 nox luctuosa occupat, tales quomodo
 lam sentire tristitiã possunt? Fierine potest
 ut jucundè vivant vitam tot amarã
 ut exultent tot oppressi ærumnis? Quis
 quam cognovit ejusmodi protheos qui
 modo vultum mutare sed duas etiam vultu

tur habere naturas duasque facies & alterâ
 ut larvâ alterius uti? scimus esse difficile am-
 bitioso dissimulare gaudium quo sese effert,
 cum ad præclaram in Rep. gerendam digni-
 tatem evehitur, cum plausus excipit illustriū
 personarum amplissimi confessus, cui suam
 magnificè probavit auctoritatem, pruden-
 tiamque & doctissimos quosque in admira-
 tionem rapuit rarâ sui excellentiâ ingenij.
 Difficile est generosum belli ducem non sū-
 mis incedere lætitijs, cum insigni suorum re-
 portata victoriâ exercitum hostium feliciter
 fudit fugavitque, cum magnifica defixit tro-
 phæa hostili in solo, ac intelligit gloriam
 suam omnium ore atque linguis celebrari
 toto orbe propagatam. Novimus etiam per-
 ceptare aliquâ optatâ nobis, non magni licet
 momenti, continuò dilatarî cor nostrum, &
 persæpe vanâ spe aut falsa imaginatione no-
 bis blandientes obliviscimur malorum om-
 niem, quibus aliquando exerciti sumus. Ve-
 rum vitam agere perpetuis in gaudijs, eodem
 animi tenore nulla interrupta tristitia perin-
 de ac si hæc in mortalem cadere non posset,
 hoc verò non est hujus vitæ, tales fructus
 non profert terra nostra spinâs & sentibus
 horrida, supra nubes ad cælum usque ascen-
 dendum est, ut eos ex opulenta beatorum
 O 5 requie

requie ipsoque paradiso decerpamus. Sinobiscum fœdus inisset omnes morbi, quos se obligarent nunquam nostras nostrorumque domos ingredi: si à tempestatibus, grandine & pruinâ nullum vineis agrisque nostris periculum timendum esset: si certi essemus nunquam nos sinistra audituros nuntia de morte alijsve damnis ac iniurijs parentum, filiorum, amicorumque nostrorum, non deforet sane ingens quotidianæ argumentum lætitiæ; at cum videmus tot tantisque malis expositam vitam nostram, toties non eximatantum gaudij aut initia occupare luctum sed sæpenumero quæsitae diu magnoque comparatas oblectationes perturbari inperit casibus, quo fieri pacto potest ut non afficiamur tristitiâ aliqua. imò nonnunquam peritus obruamur? Sic caro instat adversus spiritum, sic infremit mundus contra Deum; sed suscepta melioris partis causa, non desinaspero, quod respondeam. Quare omissis multis rationibus quibus haec dicitur: è quæsitis perfacile foret ostendere nihil insolens, nihil impossibile nobis ab Apostolo præcipi; sufficet mihi hoc loco declarare ad commendationem fiduciæ in Deum, hanc esse unicam facundissimam parentem tranquillitatis perpetuæ, & gaudij imperturbabilis, modo

femel in animum admiffa permittatur in eo
ftabilem fedem figere. Hæc corda noſtra re-
gens propulſabit omnem triftitiam, depellet
mœrorem nec quidquam accidet aliquando
ſiniſtri, quod ejus ope non cedat nobis in ad-
mirabile ſolatium & gaudium mentis ſingu-
lare.

§. II.

*Fiducia in Deum parit perenne & perfectum
gaudium in iſſis quoque afflictionibus.*

Am ſupra declaratum eſt quod ſingularis
in Deum fiducia non ſolum doceat nos di-
vinam agnoſcere ſapientiam in mundi gu-
bernatione, verum etiam in adminiſtratione
rerum omnium noſtrarum qualescunque tã-
dem illæ ſint, has quoque ab ejuſdem nutu
pendere ac ſubefſe curæ. Hinc illa eadem vir-
tus ita diſponit nos ut paratiſſimis animis de
ejuſ manibus ſuſcipiamus quæcunque in re-
bus negotijsque noſtris eveniant, ſive ſint
proſperæ fortunæ munera, ſive adverſæ jacu-
la, eo ſenſu quo de fortuna loqui ſolemus, a-
deo ut quiſquis virtutis hujus ſtudioſus eſt
cultor, non ad creaturas referat ſeu commu-
nes ſeu particulares rerum mutationes, ſed
proximè in Deum, velut unicam rerum om-
nium cauſam, Et verò cum ipſe ſit ubique
præſens, neque quidquam in mundo geratur
abſque influxu divinæ providentiæ, nemo eſt